

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Godlewski (spr.)

Sędziowie: SO Agata Szlingiert

SO Anna Paszyńska - Michałowska

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2014 roku w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku: Powiatu (...) – Starosty (...)

przy uczestnictwie: M. B.

o orzeczenie przepadku

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 30 stycznia 2014 roku

w sprawie o sygn. akt IX Ns 701/13

postanawia:

1. **oddalić zażalenie;**

2. **kosztami postępowania zażaleniowego obciążyć wnioskodawcę w zakresie przez niego poniesionym.**

SSO A. Szlingiert SSO K. Godlewski SSO A. Paszyńska - Michałowska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy oddalił wniosek wnioskodawcy o sprostowanie postanowienia z dnia 24 maja 2013 r.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że postanowieniem z dnia 24 maja 2013 r. Sąd orzekł przepadek samochodu osobowego na rzecz Powiatu (...). Wnioskodawca jako właściciela przedmiotowego pojazdu i jednocześnie uczestnika postępowania wskazał osobę o nazwisku M. B..

W dniu 13.12.2013 r. wnioskodawca złożył wniosek o sprostowanie ww. postanowienia wskazując, iż w orzeczeniu tym błędnie wskazano nazwisko właściciela pojazdu M. B., które w rzeczywistości brzmi „B.”.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 350 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd może sprostować z urzędu zaistniałe w orzeczeniu niedokładności, błędy pisarskie i inne oczywiste omyłki. Jak się podkreśla w nauce i orzecznictwie, sprostowanie wyroku ma służyć usunięciu niezgodności pomiędzy rzeczywistą wolą i wiedzą składu orzekającego a

ich wyrażeniem na piśmie (K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego, t. 1, Komentarz do art. 1-366, red. K. Piasecki, Warszawa 2010, s. 1589; uzasadnienie uchwały SN z dnia 9 maja 1995 r., III CZP 55/95, OSNC 1995, nr 9, poz. 126).

Sąd Rejonowy podkreślił, że w trybie art. 350 k.p.c. można prostować tylko pomyłki Sądu, natomiast niedopuszczalne jest sprostowanie pomyłki spowodowanej przez stronę (wyrok SN z dnia 8 czerwca 1977 r., IV PRN 4/77, Lex nr 7945). Jeżeli więc błąd w orzeczeniu wynikał z wadliwości informacji przekazanej sądowi przez stronę, o sprostowaniu w trybie komentowanego przepisu nie może być mowy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane jest słuszne stanowisko, że sprostowanie wyroku nie może prowadzić do zmiany rozstrzygnięcia sprawy (postanowienie SN z dnia 7 lipca 1999 r., III RN 24/99, OSNAP 2000, nr 12, poz. 456). Skoro sprostowanie wyroku nie może nigdy prowadzić do zmiany samego rozstrzygnięcia sporu, to - jak przyjmuje judykatura - nie może ono dotyczyć treści i rozmiarów świadczenia lub ustalenia prawa. Wprawdzie może się zdarzyć, że konkretne rozstrzygnięcie zawarte w wyroku zawiera błąd będący wynikiem pomyłki i nie jest zgodne z intencją składu sędziowskiego, jednak tego rodzaju błąd może być naprawiony jedynie w trybie zaskarżenia w toku instancji (postanowienie SN z dnia 25 listopada 1976 r., II CZ 97/76, Lex nr 7882).

W rozpoznawanej sprawie Sąd nie popełnił w postanowienia z dnia 24.05.2013 roku żadnej niedokładności, błędu pisarskiego czy innej oczywistej omyłki, która mogłaby być przedmiotem sprostowania w trybie art. 350 k.p.c. Dokonane przez sąd oznaczenie uczestnika oraz właściciela pojazdu jest zgodne z przedłożonym przez wnioskodawcę wnioskiem o orzeczenie przepadku, a nadto z dołączonymi do niego dokumentami w postaci notatki urzędowej (k. 7) pisma z dnia 6.06.2012 (k. 8) oraz powiadomieniem (k. 9).

W tym stanie rzeczy uwzględnienie żądania sformułowanego przez wnioskodawcę w istocie prowadziłoby do zmiany rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, co wyklucza możliwość sprostowania orzeczenia z dnia 24.05.2013 roku.

Mając powyższe na względzie należało orzec jak w sentencji na podstawie art. 350 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

Zażalenie na postanowienie złożył wnioskodawca reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez jego sprostowanie zgodnie ze złożonym wnioskiem. Nadto domagał się zasądzenia na swoją rzecz od uczestnika postępowania kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik skarżącego wskazał, że nie kwestionuje, iż we wniosku inicjującym postępowanie w sprawie wskazał jako uczestnika postępowania „M. B.” zamiast „M. B.”, jednakże omyłka ta wynikała z błędnego zapisu nazwiska tejże osoby w dokumentacji przedłożonej wnioskodawcy przez Straż Gminną w K.. Przyjęcie założenia, że wnioskodawca za każdym razem powinien weryfikować dane osobowe uczestników postępowania przed wniesieniem sprawy do sądu spowodowałoby znaczne wydłużenie postępowania i narażałoby uczestników postępowania na jeszcze większe koszty związane z przechowywaniem pojazdów.

Pełnomocnik skarżącego powołał się na pogląd doktryny i judykatury, iż za omyłkę która podlega sprostowaniu po wydaniu wyroku uznaje się między innymi zmianę imienia strony, choćby było ono zgodne z umieszczonym w pozwie. W takim przypadku niewątpliwym musi być fakt, iż strona która brała udział w procesie nosi rzeczywiście imię o innym brzmieniu (Andrzej Jakubecki, Komentarz do art. 350 k.p.c., LEX 2013, orzeczenie SN z dnia 13.01.1964 r., II CR 184/63).

W ocenie skarżącego, w realiach niniejszej sprawy sprostowanie nazwiska uczestnika postępowania zgodnie z wnioskiem nie spowoduje podmiotowego przekształcenia, z uwagi na to, że właśnie ta osoba brała udział w postępowaniu. Taki pogląd został wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13.06.1980 r., IV CR 182/80).

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Zażalenie okazało się bezzasadne.

Sąd Okręgowy podziela wszelkie argumenty wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Jak słusznie podniósł Sąd Rejonowy przywołując poglądy judykatury i przedstawicieli doktryny, w nauce i orzecznictwie wskazuje się, że sprostowanie wyroku ma służyć usunięciu niezgodności pomiędzy rzeczywistą wolą i wiedzą składu orzekającego a ich wyrażeniem na piśmie. Jeżeli błąd w orzeczeniu wynikał z wadliwości informacji przekazanej sądowi przez stronę, o sprostowaniu w trybie przepisu art. 350 k.p.c. nie może być mowy. Pomyłka strony może być sprostowana w toku postępowania na żądanie strony lub z inicjatywy sądu, nie może wszakże być sprostowana już po wydaniu wyroku.

Sąd Okręgowy podziela wspomniany pogląd, uznając, że ewentualne omyłki uczestnika postępowania w oznaczeniu innych uczestników mogą być prostowane, ale jedynie do momentu wydania merytorycznego rozstrzygnięcia. W niniejszej sprawie postanowienie rozstrzygające wniosek inicjujący postępowanie w sprawie zostało wydane dnia 24.05.2013 r. i jest już prawomocne (k. 11-12). Nie można wykluczyć, że uczestnik postępowania określony w niniejszym postanowieniu jako „M. B.”, któremu doręczono to postanowienie dnia 11.06.2013 r. (k.17) nie zaskarżył go apelacją, uznając, że nie dotyczy jego osoby, gdyż nazywa się „M. B.”. Zwrócić przy tym należy uwagę, że zwrotne poświadczenie odbioru postanowienia z dnia 24.05.2013 r. zostało opatrzone podpisem adresata „B.”. Z kolei zwrotne potwierdzenie odbioru przesyłki zawierającej zaskarżone postanowienie odebrała J. B. (1)(k. 43), choć podpis może sugerować, że była to J. B. (2)(k. 43v). Odpis zażalenia odebrał z kolei M. B.(k. 46).

Dokonanie sprostowania niniejszego postanowienia zgodnie z wnioskiem spowoduje, że stosownie do art. 350 § 2 in fine k.p.c. dalsze odpisy i wypisy będą zrehabilitowane w brzmieniu uwzględniającym postanowienie o sprostowaniu, a zatem będą dotyczyły (...). Jednakże ta osoba nie będzie miała już możliwości zaskarżenia postanowienia z dnia 24.05.2013 r. w drodze apelacji, gdyż termin jej wniesienia już upłynął. Uwzględnienie wniosku o sprostowanie będzie oznaczało, że uczestnika postępowania pozbawiono możliwości obrony jego praw, odbierając mu prawo zaskarżenia w normalnym toku czynności postanowienia z dnia 24.05.2013 r.

Nie ma przy tym podstaw do uwzględnienia wniosku o sprostowanie postanowienia w niniejszej sprawie w oparciu o podgląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 1964 r., II CR 194/63, OSNC 1965, nr 2, poz. 27, w którym wskazano, że „artykuł 355 k.p.c. daje podstawę do sprostowania wyroku nie tylko oczywistych omyłek pisarskich i rachunkowych, lecz także wszelkich niedokładności. Za taką niedokładność może być uznane wadliwe oznaczenie imienia strony, choćby było ono zgodne z oznaczeniem podanym w pozwie, jeżeli jest niewątpliwe, że strona, która brała udział w procesie nosi w rzeczywistości imię o innym brzmieniu.”

Zwrócić należy uwagę, że w realiach niniejszej sprawy nie można jednoznacznie ustalić, kto brał udział w postępowaniu w charakterze uczestnika. Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że domniemanemu M. B. (bo tak były adresowane przesyłki) doręczono jedynie odpis postanowienia z dnia 24.05.2013 r., zaskarżonego postanowienia oraz odpis zażalenia, jednak nie wykazał się on żadną aktywnością w toku postępowania, z której wynikałoby, że uważał się za uczestnika postępowania. W tym kontekście należy również zwrócić uwagę, że Sąd Najwyższy we wspomnianym orzeczeniu nie przesądził o istnieniu podstaw do uwzględnienia wniosku o sprostowanie orzeczenia, lecz zaskarżone postanowienie uchylił i nakazał Sądowi Wojewódzkiemu przeprowadzić postępowanie wyjaśniające dotyczące tego kto był stroną w procesie i dopiero wówczas rozważyć, czy istnieją podstawy do uwzględnienia wniosku o sprostowanie.

Odnosząc się zaś do argumentacji skarżącego, że niezasadne jest nakładanie na wnioskodawcę obowiązku weryfikacji danych uczestników postępowania przed złożeniem wniosku w sądzie o orzeczenie przepadku pojazdu, należy wskazać, że pogląd ten jest całkowicie chybiony. To wnioskodawca inicjuje postępowanie w sprawie i od jego decyzji oraz ustaleń zależy określenie kręgu uczestników postępowania. Wszelkie zaniebdania w tym zakresie i wynikające stąd niedokładności obciążają stronę inicjującą postępowanie. Sąd zobowiązany jest oczywiście do weryfikacji podanych przez wnioskodawcę danych i wezwania (nawet bez inicjatywy wnioskodawcy) właściwych osób do udziału

w sprawie (art. 510 § 2 k.p.c.), jednak ten obowiązek nie może sprowadzać się do kwestionowania z urzędu (mimo braku jakichkolwiek wątpliwości) rzetelności złożonych przez wnioskodawcę dokumentów urzędowych.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie 1 postanowienia na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

W punkcie 2 orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

SSO A. Szlingiert SSO K. Godlewski SSO A. Paszyńska - Michałowska

Zarządzenie

1. odnotować i zakreślić;
2. odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy oraz uczestnikowi postępowania;
3. po nadejściu z.p.o. akta zwrócić Sądowi Rejonowemu.

Poznań, dnia 16 maja 2014 r.

SSO K. Godlewski